

med en forlægger og går ud på egentlig udgivelse. Det er iøvrigt uden betydning, om aftalen betegner sig som forlagsaftale; det afgørende er, om den efter sit indhold omfattes af den i § 33, stk. 1, givne definition.

Under begrebet forlagsaftaler falder også aftaler mellem forlæggere og udgivere eller redaktører af samleværker og principielt ligeledes aftaler mellem forlæggerne og forfatterne om optagelse af bidrag i sådanne værker, selvom aftaler af den sidstnævnte art — som det ofte er tilfældet — indgås med udgiveren som medlemmand. Efter lovforlaget § 40 skal visse af reglerne om forlagsaftaler dog ikke finde anvendelse på bidrag til samleværker.

Også aftaler mellem forlæggere og oversættere må, såfremt de iøvrigt opfylder betingelserne herfor, anses for forlagsaftaler.

Forlagsaftalen skal som nævnt gå ud på overdragelse af retten til mangfoldiggørelse gennem tryk eller lignende fremgangsmåde. Herved tænkes særligt på de forskellige grafiske reproduktionsmetoder samt lustryk. Også en mangfoldiggørelse ved fotografering (herunder mikrofotografering) kan efter omstændighederne sidestilles med trykning, i hvert fald når der er tale om fremstilling af et større antal eksemplarer.

Stk. 2. Reglen svarer til nugældende lovs § 9, 10. stk., og dommen i U. f. R. 1919, p. 404, og må iøvrigt anses for selvfølgelig. Den gælder i virkeligheden for så vidt angår enhver overdragelse af ophavsret. Overdragelseskontrakten omfatter i det hele taget kun ophavsretten, ikke den materielle ejendomsret til hovedeksemplaret. Men denne kan naturligvis overdrages særskilt.

Til § 34.

Stk. 1. Efter lov 1933 § 9, stk. 11, og § 27, stk. 5, må forlæggeren, når en forlagsaftale er indgået, men der intet er aftalt om det nærmere omfang af forlæggerens ret til at råde over værket, kun offentliggøre ét oplag, der ikke må overstige 1 000 eksemplarer.

Denne bestemmelse ønskes bibeholdt, idet dog antallet af eksemplarer for forfatternes vedkommende foreslås forhøjet til 2 000, medens det for kunstværker nedsættes til 200. Disse tal er naturligvis valgt efter et skøn. Forholdene varierer så meget, at man i virkeligheden ikke kan fastslå brugelige normaltal for oplagenes størrelse. Det er da også nærmest hensigten med bestemmelsen at fremtvinge en udtrykkelig aftalebemestemmelse af det indhold, som passer i det konkrete tilfælde.

Parterne har i øvrigt fri adgang til at træffe

de aftaler, de vil, angående oplagenes antal og størrelse, og aftalen kan også gælde første og alle fremtidige oplag, således som det hyppigt forekommer i praksis. Er aftalen ubillig overfor en af parterne, eller viser det sig, at den fører til urimelige resultater, kan der blive tale om at anvende reglen i lovforlagets § 29.

Stk. 2. Da udtrykket „oplag“ er anvendt i flere af de under afsnittet om forlagsaftaler optagne bestemmelser, har man anset det for rigtigt at præcisere, hvad der skal forstås herved.

I det i betænkningen af 1951 optagne lovudkast er som § 33 optaget en regel om forlæggerens ret til fremstilling af overskudseksemplarer og om anvendelsen af disse. Man har ikke fundet tilstrækkelig anledning til at optage denne detailbestemmelse i lovforlaget.

Til § 35.

Medens det af § 33 fremgår, hvilke rettigheder der, hvis ikke andet er aftalt, overgår til forlæggeren ved indgåelsen af en forlagsaftale, gives der i §§ 35 og 36 regler om de grundlæggende forpligtelser, som forlagsaftalen medfører for forlæggeren. Disse regler kan nærmest betegnes som en udbygning og tydeliggørelse af bestemmelserne i lov 1933 § 9, stk. 6, 7, 8 og 9.

§ 35 indeholder en almindelig regel om forlæggerens forpligtelser. Bestemmelsen går ud på, at forlæggeren dels skal udgive værket inden en rimelig tid og dels skal sørge for dets spredning i den udstrækning, hvori afsætningsforholdene og omstændighederne i øvrigt gør det muligt.

At der med indgåelsen af forlagsaftalen følger ikke blot en ret, men normalt også en pligt for forlæggeren til at udgive værket, kan der ikke herske tvivl om. Med afslutningen af forlagsaftalen har det netop som regel været forfatterens hensigt at skabe sikkerhed for, at hans værk kan udkomme, således at det ville være stridende imod aftalens forudsætninger, om forlæggeren ikke foretager sig, hvad der med rimelighed kan forlanges for at muliggøre udgivelsen.

Bestemmelsen i § 35 er generel i den forstand, at den ikke er begrænset til at gælde udgivelsen af første oplag, men også kan finde anvendelse på forholdet mellem parterne ved genudgivelser, for så vidt forlæggeren efter aftalen har ret til at foranstalte disse.

Forsømmer forlæggeren sine forpligtelser i henhold til § 35, kan forfatteren beholde oppebåret honorar, og der indtræder i det hele de almindelige